

«Ένοχος, ένστολος και δολοφόνος, ούτε ο πρώτος ήταν ούτε και ο μόνος»

του Sotrek*

«Μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι», «Τώρα ανταμώνουν παντού τη φωτιά, μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», «No justice, no peace», «Fuck the police», «Από μπάτσο νεκρός σημαίνει πόλεμος», «Ένοχος, ένστολος και δολοφόνος, ούτε ο πρώτος ήταν ούτε και ο μόνος», «Νεκρός από σφαίρες της αστυνομίας, αυτό είναι το κράτος της δημοκρατίας», «Το κράτος σημαδεύει, οι μπάτσοι πυροβολούν», «Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε», «15 χρονών νεκρός, η μαγκιά σας κοστίζει 2 ευρώ, όσο κάνει μια σφαίρα», «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει», «Καλό ταξίδι σε ακόμη έναν αδικαχαμένο», «Ποιος θα μας φυλάξει από τους φύλακες;», «Δολοφόνοι με στολή», «Κανείς δεν σκότωσε από λάθος, γαμιούνται οι μπάτσοι και το κράτος», «Μαύρη κατάρα στην γουρουνιά τη φάρα», «Όταν οι μπάτσοι σκοτώσουν τα παιδιά σας, τότε θα βγείτε και εσείς από τα κλουβιά σας», «Να γίνει η θυσία του Αλέξη, θηλιά στο λαιμό τους»...

Αυτά ήταν κάποια από τα πανό που σηκώθηκαν εκείνες τις μέρες του Δεκέμβρη από οπαδούς σε όλη την Ελλάδα. Και δεν ήταν μόνο τα πανό. Ήταν οι ανακοινώσεις, οι συγκρούσεις με την αστυνομία, η συμμετοχή χιλιάδων οπαδών στις διαδηλώσεις στην Αθήνα και σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Αν τα διαβάσει κανείς τώρα χωρίς να έχει εικόνα της κατάστασης θα νομίζει πως επρόκειτο για «εισβολή αναρχικών στοιχείων» στις κερκίδες. Ο λόγος των οπαδών εκείνες τις μέρες αλλά και τον επόμενο χρόνο, και τον μεθεπόμενο, και σε κάθε μαύρη «επέτειο» της 6ης Δεκέμβρη δεν είχε μόνο αντιμπατσικά χαρακτηριστικά. Είχε βαθιά αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, είχε χαρακτηριστικά που αμφισβητούσαν, αναδεικνύοντας την καταστολή που οι ίδιοι οι οπαδοί γνωρίζουν στο πετσί τους, την κανονικότητα και το

σύστημα που γεννάει δολοφόνους.

Έγραφαν οι Radical Fans United στο φανζίν τους τον Φεβρουάριο του 2009: «Δεν ήταν τυχαίες όλες οι κινήσεις που έγιναν. Εξάλλου εμείς οι οπαδοί γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι σημαίνει αναίτια καταστολή. Σχεδόν ο καθένας μας έχει γευτεί πως είναι ο κάθε κομπλεξαρισμένος ψευτόμαγκας που κάποιος τον τσιτώσανε και του βάλανε τη στολή, να σε βρίζει και να σε βαράει χωρίς λόγο. Στις λάσπες στο δασάκι, στον υπόγειο στη Βικτώρια, στην (πρώην) χωμάτινη στη Λιβαδειά, στο Γαλλικό ποταμό, στα τρένα ή στις σκάλες του Αλεξάνδρειου...

Αυτή τη φορά όμως ο φόβος έσπασε, η οργή ξεχείλισε... Οι οπαδοί σε όλη τη χώρα συμμετέχουν μαζικά στις διαδηλώσεις, είτε μεμονωμένα είτε ακόμα με δικά τους οργανωμένα μπλοκ.

Από τις 7 Δεκεμβρίου και μετά η αστυνομία σε κάθε γήπεδο της χώρας αποτελεί κόκκινο πανί. Το αυθόρμητο κατέβασμα τόσων ανθρώπων στους δρόμους σε όλη την Ελλάδα δημιούργησε πέραν όλων των άλλων ένα ακόμη συναίσθημα: τώρα κουμάντο κάνουμε εμείς! Όχι γιατί δεν μασάμε, όχι γιατί είμαστε απείρως περισσότεροι, αλλά γιατί έχουμε το δίκιο με το μέρος μας (όπως λέει και το γνωστό σύνθημα)».

Το σημαντικότερο στοιχείο στο πώς βίωσαν οι κερκίδες την δολοφονία του Αλέξη δεν ήταν οι αντιδράσεις τους εκείνες τις μέρες του 2008. Ήταν η στάση τους και ο λόγος τους, η μνήμη τους τις επόμενες χρονιές. Ήταν το γεγονός πως μέσω της στυγερής δολοφονίας και της εξέγερσης που ακολούθησε, στο παιχνίδι μπήκε και ο κόσμος των γηπέδων. Ήταν από το 2008 και μετά όπου άρχισαν σε μαζικό επίπεδο να βγαίνουν πανιά στις κερκίδες για πολιτικά και κοινωνικά θέματα, ειδικά την περίοδο του 2011-12, το καλοκαίρι του δημοψηφίσματος αλλά και πολλά πανό αντιφασιστικά – αντιρατσιστικά. Το σημαντικότερο λοιπόν όλων ήταν πως, όπως και σε άλλα κοινωνικά κομμάτια και δη στη νεολαία και στη νέα γενιά, έτσι και σε ένα μεγάλο ποσοστό ανθρώπων γηπεδικών, ο Δεκέμβρης γέννησε μια συνθήκη

αντίστασης, έναν λόγο και μια στάση ενάντια στο υπάρχον και στις κυρίαρχες πολιτικές επιλογές. Για να μην παρεξηγηθούμε, δεν φτάνουμε στο συμπέρασμα πως μέσω του Δεκέμβρη και των γεγονότων του 2008, ξαφνικά οι οπαδοί έγιναν επαναστατικά υποκείμενα και έληξαν όλες οι αντιφάσεις που «παίζουν» στο χώρο των γηπέδων και όλα τα κακώς κείμενα με πρώτο και κύριο την ανεξέλεγκτη οπαδική βία. Όμως το γεγονός πως εκείνες τις μέρες αλλά και στις διαδηλώσεις των «επετείων» διαδήλωναν μαζί στους δρόμους αντίπαλοι οπαδοί και έστω και για κάποιες στιγμές τα βλέμματα όλων ήταν στραμμένα σε αυτούς που έπρεπε, είναι κάτι που δεν ξεχνιέται, είναι κάτι που μέχρι και τώρα μνημονεύεται από πολλούς που ασχολούνται με τα γήπεδα.

Φέτος, έντεκα χρόνια μετά, οι οπαδοί στα γήπεδα συνεχίζουν να μην ξεχνούν. Το καλοκαίρι με αφορμή την αποφυλάκιση του Κορκονέα οπαδοί της ΑΕΚ και του Παναιτωλικού σήκωσαν πανό ενάντια στην συγκεκριμένη απόφαση. «Το κράτος σκοτώνει και μετά αθώνει» έλεγε το πανό των Αεκτζήδων ενώ στο Αγρίνιο οι οπαδοί του Παναιτωλικού έγραψαν: «Το αίμα νερό δεν γίνεται».

Φέτος, έντεκα χρόνια μετά την «κληρονομιά του Δεκέμβρη» όπως λένε πολλοί, οι γραμμές αυτές γράφονται την ώρα που η μία κερκίδα μετά την άλλη σηκώνει πανό αλληλεγγύης στους σεισμόπληκτους Αλβανούς, συγκεντρώνει τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης και υπογράφει ανακοινώσεις με τίτλο: Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ! Όπως γράψαμε και προηγουμένως, όλα συνδέονται με έναν τρόπο – η, ας την πούμε, ριζοσπαστικοποίηση των γηπέδων, και τα άμεσα κοινωνικά και πολιτικά πολλές φορές αντανakλαστικά των κερκίδων με αυτό που άφησε ο Δεκέμβρης του 2008. Και αν βγουν διάφοροι έξυπνοι και πουν για τα μακεδονικά και τα πανό υπέρ της Μακεδονίας να πούμε το εξής: αριθμητικά, δεν υπάρχει σύγκριση των πανό που βγήκαν, ας πούμε για το ζήτημα των προσφύγων και προς υπεράσπισή τους, και αυτών που βγήκαν για το μακεδονικό. Αλλά το σημαντικότερο είναι πως τα περισσότερα πανό για τη Μακεδονία ήταν ανυπόγραφα ενώ τα άλλα... με φαρδιές πλατιές υπογραφές. Και έχει τη σημασία του αυτό στη σημειολογία των κερκίδων.

Για το τέλος; Άμυνα, άμυνα, άμυνα... Τα τελευταία χρόνια και ειδικά το τελευταίο διάστημα η καταστολή είναι στο κόκκινο. Το κράτος και τα αφεντικά με την αστυνομία τους αλωνίζουν. Οι άμυνες πρέπει να είναι σκληρές. Η υπεράσπιση των «εστιών» μας, των «δοκαριών» μας πρέπει να επιτευχθεί με κάθε τρόπο. Ο καθένας στο μετερίζι του και στο χώρο του, ενωμένοι και αλληλέγγυοι, να μη χάσουμε «κεκτημένα». Και μετά βλέπουμε...

*Ο Sotrek συμμετέχει στη συντακτική ομάδα του περιοδικού HUMBA!